

Хегел показује на који начин *Антигона* репрезентује савршени трагички сукоб између два есенцијално и егзистенцијално важна принципа: јавног закона државе и стари, природни закон и „породична љубав и дужност према брату с друге стране“. У оквиру разматрања о драмској уметности, Хегел ће касније нагласити да *хероји* у античкој трагедији представљају индивидуе које, услед независности свог карактера и воље, преузимају на себе *одговорност за целокупно извођење неке радње*. Према се у оквиру уметничког приказа и у модерној драми може истаћи општост и носећи дух властите епохе, то више није могуће на целовит начин на који су то чиниле античке трагедије и класична уметност уопште.

Пуни смисао Хегелове тезе о уметности као форми апсолутног духа која је *прошла*, изражен је у речима: „„Такво једно доба је наше време. Ми се заиста можемо надати да ће се уметност све више развијати и усавршавати, али њена форма не представља више највишу потребу духа. Можемо налазити да су ликови грчких богова још толико изврсни, и можемо сматрати да су бог отац, Христос и Марија још толико савршено и достојанствено приказани: све то ништа не помаже, наше се колена ипак никада више неће савити пред њима.“. У оквиру ових речи указана је и неминовност краја уметности која је *носила* целокупни дух времена, али и упозорење да то не значи престанак потребе за уметничким изражавањем и уметничким делима. Напротив, уметност остаје важан начин исказивања оног апсолутног, али тај начин више није највиши. За разлику од Шелинга, који уметност поставља изнад филозофије, а опажај изнад појма, Хегел се, напротив, држи супериорности појма, а то што уметности нису прожете појмом, сматра њиховим недостатком“. Специфична врста уметничког произвођења не задовољава више највишу потребу, јер се човек уздигао изнад тога да творевине уметности сматра нечим божанским и да их обожава: оне сада изазивају трезвенији утисак, што знали да је потребно неко „више мерило и неко друго осведочење“.

Теза о *крају уметности* није нека лична Хегелова теоретизација, наглашава Рансијер, већ се тиче *живота уметности као духовне форме*, те он изводи занимљив закључак да је дух уметности живео управо као принцип хетерогености, те да, када уметност престане да буде и не-уметност, она више није ни уметност! Уметност не пружа више оно задовољење *свих духовних потреба* које су народи ранијих времена у њој тражили и *само у њој налазили*, истиче Хегел, указујући да рефлексивна образованост којом се одликује наш савремени живот изазива у нама потребу да се,